

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

LUNA SFÂNTULUI ROZAR

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXII Nr. 10 (267) octombrie 2016

Credință și ateism în Europa

„Clasamentul european al ateismului”, articol apărut pe Internet în zilele acestea, ne-a atras atenția. Surprizele nu au întârziat: țara cu cel mai mare număr de atei este Franța (40%). Ni se strânge inima, este țara care ne-a dat sfinți ce ne însoțesc viața: Ioan Maria Vianney, Tereza de Liseaux, Francisc de Sales, Bernadetta de Soubirous, Margareta M. Alacoque și alții, a dat întemeietori și întemeietoare de Ordine. Trebuie amintit Pr. Emmanuel d'Alzon (1810-1880), fondatorul Ordinului Asumpționist, care are o istorie frumoasă în România (în 1850, Ordinul pentru bărbați, și în 1865, Ordinul pentru femei - Ordinul Oblatelor Asumpționiste).

Redăm situația din unele țări, deși clasamentul cuprinde întreaga Europă: Republica Cehă (37%), Suedia (34%), Germania (27%), Marea Britanie (25%), Ungaria (20%), Portugalia (12%), Italia (6%), Polonia (5%), România (1%).

Ateismul sau respingerea lui Dumnezeu a apărut în secolul al XVIII-lea, reprezentat prin Jean Meslier (1664-1729) și Baronul d'Holbach (1723-1789), în secolul al XIX-lea, prin Ludwig Feuerbach (1804-1872), Arthur Schopenhauer (1788-1860), Karl Marx, Fr. Engels, Friedrich Nietzsche (1844-1900); adeptii nu au întârziat să apară, adevărat, în număr nesemnificativ. Din secolul al XX-lea ateii sunt însă tot mai numeroși, Lenin și Stalin sunt reprezentativi.

Nu se poate afirma că toți ateii sunt oameni răi, sunt buni și răi, dar ceea ce este de reținut e adevărul că necredința le formează personalitatea - celor ce cred în Dumnezeu personalitatea le este modelată de credință. Ateii vor fi întotdeauna indiferenți față de anumite lucruri, văd subiectiv valorile, pentru că au o viziune a unei lumi fără sens, fără scop. Din clasamentul în discuție reiese că suntem o țară apropiată de atei, cu oameni ce au deasupra vieții lor Cerul lui Dumnezeu, oameni convinși că faptele fiecăruia se desfășoară sub privirea Celui Atotputernic. Oare este chiar așa? De două mii de ani ne vorbește Isus Cristos. Dar noi, cei de astăzi, știm ce ne vorbește? De două mii de ani există o Biserică, care, urmându-L pe Isus, ne vorbește despre pace, dreptate și dragoste de aproapele. Câți mai aud glasul Bisericii? Putem susține în zilele noastre că la noi există un creștinism autentic? Să cumpănim bine: Biserica Greco-Catolică a fost scoasă în afara legii în regimul comunist, obținând libertatea în 1989, dar nu a fost lăsată să intre în bisericile care sunt ale ei, ani îndelungați greco-catolicii au celebrat Sf. Liturghii în piețe, în parcuri, în cimitire, în frig și ger.

Zilnic îți stă în cale urâtul, în limbaj vulgar și agresiv, zilnic „aproapele” te minte, te înșeală, decența, bunul-simț, respectul pentru valori sunt văzute drept slăbiciuni. Fără-ndoială, creștinismului de la noi are „fisuri și întreruperi”. De aceea ar fi bine ca privind pe acel 1%, să privim fără patimă realitatea și să lăsăm gândul să gândească. Vom ajunge la un adevăr trist: nu toți cei care se numesc creștini sunt cu adevărat creștini. Dumnezeu a învins răul prin Isus, dar răul ispitește libertatea omului.

Ajunși aici, să lăsăm liniște sufletului ca să ceară iertare lui Dumnezeu, dacă în adevăr credem în El. Apoi, umiliți în fața Lui, a Atotputernicului, cu multă căință să-L rugăm să ne ajute să regăsim valorile creștine pierdute.

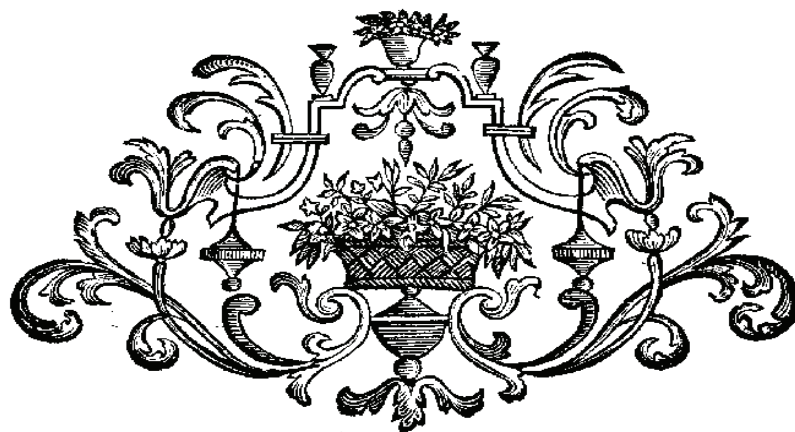
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Unul dintre sfinți ne spune că există un lanț de aur, care coboară de la Cer până la Pământ. Pe acel lanț se înalță rugăciunile noastre și tot pe acolo coboară și harurile, iar noi tot pe acolo trebuie să ajungem la Dumnezeu. Îngerii coboară și urcă neîncetat pentru a duce cererile noastre la Dumnezeu și a aduce pentru noi binecuvântările Lui și, odată cu ele, puterea ca să învingem piedicile întâlnite pe calea desăvârșirii spirituale. Sfântul Augustin îl numește cheia cerurilor.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
"Calea Desăvârșirii Creștine", vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Sfânta Fecioară, chipul cel mai frumos de femeie.....	4	Istoria Rozarului.....	13
"Viața lui Isus" - povestită de un credincios -	5	Un Rozar Sfânt clipe de har.....	16
		Rugăciunea.....	20

Sfânta Fecioară, chipul cel mai frumos de femeie

(II)

Dacă tunetele spun puterea lui Dumnezeu și măreția Lui, *Ea e întruparea milei lui Dumnezeu la discreția noastră.*

Așa a vrut Dumnezeu să o proslăvească pe Ea și vrea să alergăm și noi din acest motiv sub ocrotirea sa.

Avem în paraclisele noastre o simplă și frumoasă rugăciune: „Nimeni din cei ce aleargă la tine nu iese de la tine rușinat, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor fără de nădejde”. *Deci încredințați-vă cu ruga de fiecare zi Sfintei Fecioare.* Așa cum odinioară a venit pacea pe pământ prin mâinile Ei, dându-ne pacea lumii prin Cristos, tot astfel pacea pe pământ vine tot prin mâinile Ei.

Ea a văzut-nevăzutul; Eternul l-a pus în timp, pe Cel Preaputernic l-a făcut slab pentru noi păcătoșii, ca să îndrăznim să ne apropiem de El. Astfel, darurile lui Dumnezeu, ajutorul Lui și pacea Lui vor veni pe pământ, tot prin mâinile Ei, prin ființa Ei. Ce fericire că aveți voi inimă ca a Ei. Sfânta Fecioară a fost o natură perfect omenească, cu deosebire: *Ea n-a avut păcat strămoșesc și nici păcatul personal.* A putut păcătui Sfânta Fecioară? Ea a putut, dar n-a păcătuit. A fost ocrotită printr-un har divin, printr-un miracol, de păcatul strămoșesc și de păcatele personale.

A cunoscut toate emoțiile unei tinere, a cunoscut toate emoțiile unei mame, ale unei femei în luptă cu răutățile din afară. Ce mare îngrijorare a avut Sfânta Fecioară atunci când l-a pierdut pe Isus la vârsta de 12 ani, timp de trei zile Isus parcă ar fi fost mort pentru Ea.

Nu cred să fie o durere mai mare

ca durerea Sfintei Fecioare atunci când l-a pierdut pe Pruncul Isus. Ea n-a putut să nu-l întrebe când l-a văzut: „Pentru ce ne-ai făcut aceasta?”

Ea care e numită marea tăcută a Evangheliei acum a trebuit să spună „Pentru ce mi-ai făcut aceasta?” Durere de neînchipuit. Tu cunoști în sufletul tău, inimă și suflet de tânără, căci Ea probabil când l-a pierdut pe Isus avea 30 de ani, gândește-te că la 30 de ani a avut o inimă matură, închipuiește-ți inima aceea ca un ciorchine plin de iubire și deodată să-și piardă obiectul iubit. Sfânta Fecioară avea aceeași vârstă, când l-a pierdut pe Isus, cât a avut Cristos pe cruce, când a simțit abandonarea Tatălui Cereș, grăindu-i: „Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Așa că Ea știa zbuciumul inimii noastre când am pierdut lumina, când am pierdut sprijinul, când am pierdut adevărul, mântuirea și fericirea. Ea știa de ce apelați la acele ceasuri ale Ei ca să-i fie milă de sufletul nostru când vi se pare că l-ați pierdut pe Cristos. La Biserică! Acolo îl veți găsi: în Biserică.

La aceste momente nesigure Il veți găsi între preoții Lui. Acolo vă duce calea Sfintei Fecioare când l-ați pierdut pe Cristos. Deci să nu credeți că nu are experiența durerilor noastre, experiența noastră, afară de păcat. Prin urmare, cu deplină încredere în Ea, în înțelepciunea Ei, în puterea Ei. Ea să ne fie secretul reușitei noastre, Ea să ne dobândească puterea în lupta împotriva răului, tot Ea să ne învață cum să ne purtăm în lume.

Episcop Ioan SUCIU

„Viața lui Isus”

- povestită de un credincios -

„Am încercat să mă exprim clar și concis, în dorința de a transmite bucuria și hrana pe care le capăt mergând pe urmele lui Isus și meditănd asupra vorbelor Lui”, mărturisește în „Introducere - Om și Dumnezeu” -, autorul, renumitului jurnalist anglo-saxon, eseist, istoric, scriitor și catolic neoconservator, Paul Johnson (1928), corespondent britanic al lui Jean Sevillea.

„Viața lui Isus”, cartea pe care o prezentăm, a apărut în Editura Humanitas, unde au apărut și alte opere ale autorului: „Intelectualii”, „O istorie a lumii moderne - 1920-2000”, „Socrate. Un om al timpurilor noastre”, „Dușmanii societății”, „Stalin”, pe care autorul îl consideră drept unul dintre cei mai mari monștri ai istoriei, „O istorie a evreilor”, „Peisajul dispărut - Anii copilăriei mele” și altele.

Volumul este alcătuit din nouă texte cu titluri semnificative: „Nașterea, copilăria, tinerețea”, „Botezul, ispita și apostolii”, „Pericolul minunilor”, „Ce a propovăduit Isus și de ce”, „Poezie și pilde, întrebări și tăcere”, „Întâlniri: bărbați, femei, copii, vârstnici”, „Cele zece porunci noi ale lui Isus”, „Procesul lui Isus și

Răstignirea”, „Învierea și nașterea creștinismului”.

Despre viața lui Isus s-a scris mult și în toate limbile, numai în Anglia există astăzi peste o sută de mii de biografii, în primul deceniu al secolului al XXI-lea au apărut peste o sută de volume. Acest deosebit interes își are explicație: „Viața lui Isus și religia pe care ea a generat-o sunt în multe privințe - dar mai cu seamă sub aspect cultural și moral - evenimentele centrale ale istoriei umanității, în jurul cărora gravitează totul, și prevăd că așa va fi și în viitor”, mărturisește autorul.

În cartea sa, Paul Johnson prezintă viața lui Isus pe bazele riguroase ale Evangheliilor, cu trimiteri și citate din cei patru evangheliști. Adaosul este alcătuit din datele istorice ale timpului, a climatului intelectual și social în care a trăit Isus, pagini unde se simte siguranța istoricului. Integrate în text sunt și ipotezele autorului, sugerate de cuvintele și atitudinile lui Isus din Evanghelia, interpretări personale care nu ating adevărul documentat al vieții Fiului lui Dumnezeu.

Viața lui Isus-omul, care „S-a sălășluit între noi [...] plin de har și de adevăr” (Ioan 1,14), este
(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

relată de la Naștere și Copilărie la Învățăturile date, la Moartea pe Cruce și Înviere.

Erudiții serioși din zilele noastre, având o abundență de dovezi privind existența lui Isus, o susțin, iar el, autorul, îl urmează cu bucurie și își invită cititorii să i se alăture în drumul credinței, din momentul în care Maria răspunde Ingerului cuvintele memorabile: **„Iată serva Domnului, fie mie după cuvântul tău”** și aduce laudă lui Dumnezeu prin **„Magnificat”**, probabil, primul imn marian, poezie de o coplășitoare frumusețe și forță, imn care înalță de veacuri sufletul omului spre Cel Atotputernic: **„Magnificat Anima mea Dominum et exsultavit spiritus meus in Deo, Salvatore Meo; quia respexit humilitatem ancillae suae...”**

Autorul expune succint istoria Imperiului Roman din timpul împăratului Octavian Augustus (63 î.Cr.-14 d.Cr.) și a Iudeei condusă de regele Irod cel Mare (74/73 î.Cr. - 4 d.Cr.), cu accente pe cadrul economic și cultural, cadrul în care a crescut și s-a format Isus-omul.

Recensământul impus de Augustus determină pe Iosif și pe Maria să plece spre Betleem, unde Maria **„a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut”**.

Lumea în care s-a născut Isus **„era dură, violentă, crudă și instabilă”**, dar în această

lume **„copilul creștea și se întărea cu spiritul, umplându-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu”**, iar Maria păstra toate cu sfințenie în inima sa.

Din Evanghelii, autorul deduce bogăția și diversitatea cunoștințelor lui Isus, stăpâna, în afara de limba maternă, aramaica, și ebraica, și latina, și greaca. Schițează portretul lui Isus-omul: **„...era un om civilizată, cultivat, educat, care își alegea cuvintele cu multă grijă și precizie, blândețe acuratețe și tact”** (Paul Johnson, „Viața lui Isus” - povestită de un credincios -, Humanitas, București, 2011, p.31).

Cu menționarea unor particularități, portretul se întregeste: **„Privirea se îmbină cu atitudinea lui hotărâtă, și asta îi uimea pe oameni. Înfașurarea lui și felul în care vorbea nu erau ale unui comentator al Scripturilor, ci ale unui izvor de adevăruri [...] îi învăța pe ei ca unul care are putere, iar nu cum îi învățau cărturarilor”** (Op.cit., p.46).

Dincolo de tot ce era omenesc și vizibil la Isus, pentru iudeii puritani și ipocriți, legați de respectarea inumană a legilor, rămânea ceva de neînțeles și tot de neînțeles a rămas și după **„intrarea lui Isus în strălucirea orbitoare a povestirilor din Evanghelii”**.

Autorul acordă pagini lui

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Ioan Botezătorul, punând în lumină misiunea ce o avea, îndemnul „de a îndrepta calea Domnului”, a Aceluia „care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii”.

Alegerea primilor ucenici, mai ales din lumea pescarilor, care trebuiau să răspundă la chemarea „**Vino după Mine!**”, este plină de semnificații. Lui Simon, căruia Isus i-a schimbat numele în Petru, ceea ce înseamnă piatră sau stâncă, i se sugerează misiunea ce îi va fi dată. Lui și fratelui său Andrei, le promite că îi va face „**pescari de oameni**”. Cu alegerea celor 12 Apostoli, a început preoția creștină sau succesiunea apostolică, care continuă și astăzi.

De două mii de ani, Isus repetă chemarea, răspunsul a fost și este afirmativ sau negativ. Și totuși, sunt nuanțe distinctive: bogatul care nu a putut să renunțe la bogăția sa a plecat „trist” de la Isus. Oare cei care astăzi îi refuză chemarea simt vreo tristețe?

Cei patru evangheliști istorisesc despre minunile făcute de Isus - iudeilor le era în tradiție importanța semnelor. Sunt multe minunile amintite: miracolul la nunta de la Cana, potolirea furtunii, multiple vindecări ale bolnavilor, exorcisme, toate motivate de compasiunea lui Isus pentru cei în suferință: „Inima îi sângera pentru bolnavi, infirmi, suferinzi, mai ales dacă erau bătrâni și se chinuiau din cauza bolilor ani

în șir” (Op.cit, p.60). Dar spunea, accentuând, că în ochii lui Dumnezeu este importantă credința, adevărul primit și urmat - în cazul sutașului care îi cere să-i vindece slujitorul, Isus remarcă puterea credinței și o scoate în evidență: „**Adevăr grăiesc vouă; la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință!**”

Autoritățile religioase și laice, cărturarii, fariseii și iudeii ortodocși îi erau ostili, intenția de a-L elimina nu le era deloc străină. Învierea lui Lazăr a tulburat mulțimile, au fost convertiri, marii preoți ai sinedriului tremurau la gândul că lumea va crede în Isus, îl considerau un pericol pentru lumea iudaică, de aceea au hotărât să-Lucidă.

Teama acestora că Isus va aduce o nouă morală nu era neîntemeiată, predicile lui Isus, mai aproape de adevăr, învățăturile Lui, nu vorbeau de „lege”, ci de Împărăția lui Dumnezeu, vorbeau „**de o răsturnare atât de amețitoare a valorilor, încât probabil că toți încremeneau**”. Isus încearca să-i facă să înțeleagă că nu aparențele sunt importante, ci sentimentele nerostite, dar refuzau, nu acceptau. Învățăturile lui Isus le erau greu de urmat iudeilor ortodocși, erau cu totul străine de Vechiul Testament, ele schimbau, perfecționau legea veche: „**Faceți bine celor ce vă urăsc pe voi**”; „**Iubiți pe vrăjmașii**

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

voștri” ;,,Nu judecați și nu veți fi judecați”; ,,Iertați și veți fi iertați”.

Predica de pe Munte, cu mesajul atât pentru evrei, cât și pentru toate neamurile, aducea lucruri nemaiauzite, punea altfel în lumină relația cu Dumnezeu și relațiile cu semenii, năzuința spre desăvârșire era cu totul neobișnuită. Isus - Calea, Adevărul și Viața - cerea și cere să fie urmat de oameni pentru a fi demni de Împărăția Cerurilor. Misiunea lui Isus nu-i viza însă numai pe evrei, ci omenirea în ansamblul ei, era universală - din nou ceva imposibil de admis de iudei. Paul Johnson conchide: **„Nimeni înainte de el și nimeni după el nu și-a deschis brațele către întreaga omenire cu atâta încredere, căldură și naturalețe”** (Op.cit., p.86).

Predicile lui Isus nu șochează numai prin conținut, ci și prin expresie, aveau o forță distinctă de atracție „gândea, judeca și vorbea ca un poet”, fermecau prin ineditul imaginilor, „prin capacitatea de a spune lucrurile mereu altfel”, prin bogăția vocabularului. Autorul rezervă în volum un capitol analizei stilistice a „cuvântului” lui Isus, cuvânt care „caută în primul rând să stimuleze gândirea, adică să-i încurajeze pe oameni să gândească singuri, să dezlege misterele religioase”. De aici și preferința

pentru pilde, pentru că prin limbajul lor se pot exprima mai ușor lucruri supranaturale.

În sinagogi, sub cerul liber sau în case particulare, mulțimi de bărbați, femei, copii, tineri sau vârstnici erau în preajma lui Isus și Isus găsea întotdeauna prilejul să fie singur cu cei care îl căutau în mod cu totul deosebit - aceste scurte episoade sun „miezul” Noului Testament. Se purta la fel cu toți, spune autorul, dar fiecare se simțea ales și prețuit, adesea se ajungea la prietenii frumoase, cum sunt cu Andrei și Simon, cel ce va deveni Petru.

Prezența femeilor este semnificativă, având în vedere situația lor degradantă în Orientul Apropiat al timpului, dar și în alte părți ale lumii, Isus reliefează credința lor și ridică la grad de sfințenie căsătoria, salvând condamnarea tradițională a femeilor, punând în atenție demnitatea lor. Iubea copiii și inocența lor o vedea necesară în toate etapele vieții, era o cale a mântuirii, iubea vârstnicii, susținea respectul ce li se acorda în lumea iudaică. Și tuturor le vorbea **„cu afecțiune și pricepere, cu măiestrie psihologică și emoțională, le oferea în același timp un model de urmat, ca să fie mai buni, și astfel mai fericiți, chiar în lumea de aici”** (Op.cit., p.146).

Paul Johnson nu obosește să ne convingă cât de însemnată este
(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

urmarea lui Cristos în viața noastră, atât timp cât Evangheliile „**ne arată cum se comportă, cum gândește și cum vorbește un om perfect**”. O privire sintetică asupra istoriei universale îl duce la un adevăr de netăgăduit: „**Toți cei care de peste două mii de ani l-au imitate pe Cristos, fiecare după posibilitățile lui, oricât de limitate, au făcut lumea mai bună, astfel că mulți dintre oamenii care o populează duc un trai mai împlinit, mai fericit**” (Op.cit., p.146).

Și istoricul Paul Johnson, personalitate marcantă la începutul secolului al XXI-lea, nu poate opri comentariul: istoria lumii este caracterizată de împletirea „binelui cu rău, a dreptății cu sălbăcia, a cruzimii cu bunătatea, a progresului cu degenerarea, dar dacă separăm aspectele salutare de cele deplorabile [...] constatăm că toate îmbunătățirile autentice ale felului în care trăiesc și se comportă oamenii își au izvorul în învățăturile și, în primul rând, în exemplul lui Isus” (Op. cit., p.147).

Pentru a stimula umanismul ce se tot pierde sub ochii lui și ai noștri, credinciosul Paul Johnson sintetizează noile Porunci ale lui Isus, pe care le desprinde din Evanghelii; prin analogie cu Tablele legii, tot 10 :iubirea față de Dumnezeu și semenii, valoarea sufletului, sufletul, personalitatea în fața lui Dumnezeu, cunoașterea de sine pentru perfecționare, demnitatea și respectul fiecărei persoane,

mila, echilibrul și măsura în toate, respingerea bigotismului, căutarea Adevărului (adevărul lui Dumnezeu), adevărul din viață, respect datorat celor fără putere și curajul.

Noile porunci ale lui Isus au format cadrul moral și social al creștinismului întemeiat de El, al Europei noastre. Virtuțile dominante ale mesajului lui Isus au schimbat viața personală a celor care l-au urma, dar și fața lumii - e suficient să amintim cunoașterea și practicarea iubirii, bunătății, îndurării și iertării

Isus a fost cel mai mare propovăduitor al Antichității. Preceptul Lui - „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, faptul că era urmat de mii de oameni neliniștea ierarhia iudeilor ortodocși, dorința de a-l elimina era stăruitoare. Scularea din morți a lui Lazăr a grăbit deznodământul pus la cale, dar și Isus era conștient că venise timpul jertfei pentru care a fost trimis pe pământ, Om și Dumnezeu știau deopotrivă.

La Cina cea de Taină a stabilit Sfânta Taină a Euharistiei, pe care, la foarte scurt timp după Înviere, creștinii au așezat-o în centrul ceremoniei ce o făceau ori de câte ori se adunau.

Autorul relatează proceul lui Isus, Condamnarea și Răstignirea, viața dăruită iubirii pentru umanitate; crucea și ultimile cuvinte „**marchează încheierea misiunii sale de jertfă pe pământ**”.

(continuare în pag. 13)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

L’amour vrai

Et pour que l’amour soit vrai, il doit être d’abord pour mon voisin. Cet amour me conduira l’amour de Dieu. Et ce que nos Soeurs, et nos Freres, et nos Collaborateurs, a travers le monde essaient de faire, est de traduire cet amour de Dieu en actes. Seulement la connaissance des pauvres les conduira au service. Les quelques personnes venues nous aider durant les difficultés des refugies du Bengale ont dit qu’elles avaient reçu plus que ce qu’elles avaient donné à ceux qu’elles avaient servis.

C’est exactement ce que chacun de nous ressent quand nous sommes en contact avec les plus pauvres des pauvres. C’est ce dont notre peuple a besoin. Ils ont besoin de nos mains pour les servir et de nos cœurs pour les aimer. Pensez à la solitude des vieillards, sans ressources, sans amour, n’ayant absolument personne. En beaucoup d’endroits, nous pouvons voir cette souffrance, cette faim d’amour, que seuls vous et moi, pouvons satisfaire.

Pensez à l’enfance abandonnée. Un jour, j’ai vu un petit enfant qui ne mangeait pas, sa mère était morte. Alors j’ai trouvé une Soeur qui ressemblait à sa mère, et je lui ai dit de ne rien faire d’autre que de jouer avec l’enfant, et l’appétit est revenu.

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Adevărata iubire

Și pentru ca iubirea să fie adevărată, de la început ea trebuie să fie pentru semenul meu. Această iubire mă va conduce la iubirea lui Dumnezeu. Și ceea ce Surorile noastre, și Frații noștri, și Colaboratorii noștri, străbătând lumea, încearcă să facă, este de a transpune în fapte această iubire a lui Dumnezeu.

Numai cunoașterea celor săraci îi va conduce la servirea lor. Cătorva persoane care au venit să ne ajute pe durata greutăților cu refugiații veniți din Bengal, le-am spus că aveau să primească mai mult decât ce ele aveau să dăruiască acestora, servindu-i.

Este exact ce fiecare dintre noi simte când suntem în contact cu cei mai săraci dintre săraci. Este deci ceea ce oamenii au nevoie. Lor le trebuie mâinile noastre pentru a-i ajuta, inimile noastre pentru a-i iubi. Gândiți-vă la singurătatea bătrânilor fără resurse, fără iubire, neavând absolut pe nimeni. În multe locații noi vedem această suferință, această foame de iubire-- singuri voi și cu mine putem dărui iubirea.

Gândiți-vă la copiii abandonați. Intr-o zi am văzut un băiețel care nu mai mânca, mama îi murise. Atunci, am găsit o Soră care semăna cu mama sa și am rugat-o să nu facă altceva decât să se joace cu băiețelul, și pofta de mâncare a revenit.

Până la Înălțare, Isus a enunțat doctrina Sfintei Treimi și a făcut cunoscută promisiunea care dă viață și curaj credinței noastre: **„Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului”**.

Și este întotdeauna, și noi știm că este, glasul Îngerului care a vestit Învierea se aude peste veacuri: **„Nu vă temeți, că știu că pe Isus cel răstignit Îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis”**. Prezența lui Isus, după Înviere, este consemnată de cei patru Evangheliști, apariția în drumul spre Emaus, în mijlocul Apostolilor, Sf. Pavel în mărturiile sale despre Învierea lui Isus relatează că Isus a fost văzut de Petru, de ceilalți Apostoli și de cinci sute de frați. Cuvintele rostite de Isus atunci sunt cuvinte testamentare prin care se adresează, personal, fiecărui creștin: **„Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut”**. La Înălțare, ultimile cuvinte au fost imperative: **„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura!”**

La Sărbătoarea Cinzecimii (Shavuot, la evrei), Apostolii s-au umplut de Spirit Sfânt, misiunea dată lor de Isus a prins viață, au fost botezați **„ca la trei mii de suflete, și astfel s-a născut prima Biserică creștină”**.

Lucrarea **„Viața lui Isus”** a scriitorului Paul Johnson pune în

evidență valoarea Evangheliilor. În afara faptului că sunt documente spirituale, sunt și istorice, și literare, Evangheliile sunt **„cele mai minunate lucrări care ne-au rămas din Antichitate”**. Isus a fost **„nu numai un învățător eminent”**, ci și un mare mânuitor al cuvântului prin care evenimentele petrecute în urmă cu 2000 de ani sunt și azi și vor fi întotdeauna pline de viață.

Cartea lui Johnson nu înlocuiește cititul și meditarea Sfintelor Evanghelii, darul felul în care povestește autorul îl aduce pe Isus între noi, ne face să intrăm în miracolul vieții Lui în care ne copleșește cu bunătatea și blândețea Sa. Isus a fost și este **„un personaj fascinant, irezistibil, care iradia iubire, era binevoitor, iertător, lauda neconținut milostenia și zâmbea adesea”**, iar oamenii îl urmau.

Din lumea crudă, nesăbuită și înspăimântătoare de astăzi, salvarea este Isus, Calea, Adevărul și Viața, singurul care poate aduce lumină în sufletul omului și, prin el, în societate.

Ultima pagină a cărții este o chemare adresată nouă, un îndemn pentru a cunoaște viața lui Isus. Fără să ezite, cu fermitate, autorul susține datoria: **„trebuie s-o studiem și să învățăm”**, alternativă nu este.

Otilia BĂLAȘ

Istoria Rozarului

În antichitate, romanii și grecii aveau obiceiul de a încorona statuile lor cu trandafiri sau alte flori, simbolizând omagiul și reverența pe care le dădeau lor. Adoptând acest obicei, femeile creștine care erau duse la martiriu, îmbrăcau hainele lor cele mai frumoase și își împodobeau frunțile cu coroane de trandafiri, arătând mulțumirea enormă pe care o aveau mergând la întâlnirea cu Domnul. Noaptea, creștinii adunau florile și pentru fiecare trandafir recitau o rugăciune sau un psalm pentru martiri.

De aici s-a născut obiceiul recomandat de Biserică de a recita Rozarul, care consistă în recitarea celor 150 de psalmi ai lui David, care erau considerați o rugăciune extrem de plăcută lui Dumnezeu. Totuși, nu toți puteau să urmeze această recomandare: a ști să citești în epoca aceea era rezervat doar celor culți și literați. Pentru cei care nu puteau face asta, Biserica a permis înlocuirea celor 150 de psalmi cu 150 de Bucură-te, Marie. A început să fie numit acest rozar ca psaltirea Fecioarei.

Cu puțin înainte de încheierea secolului al XII-lea, Dominic de Guzman se confrunta cu situația de decadentă din timpul său, cu gravitatea păcatelor și cu expansiunea ereziei catarilor. Într-o zi, s-a hotărât să meargă într-o pădure și cerând cu

fervoare ca Dumnezeu să intervină în situația creștinătății, a început să se biciuiască așa de tare, încât a ajuns să cadă leșinat. Imediat și-a recăpătat simțurile, când Preasfânta Fecioară i-a apărut și i-a spus că arma cea mai bună pentru a combate erezia și a obține convertirea ereticilor nu era biciuirea, ci recitarea psaltirii sale.

Îndreptându-se imediat spre catedrala din Toulouse, sfântul Dominic de Guzman a trimis să se tragă clopotele și a adunat poporul. Când voia să înceapă să vorbească, o furtună violentă s-a dezlănțuit cu fulgere și tunete. Atunci, cei prezenți au avut un adevărat șoc când au văzut imaginea Născătoarei de Dumnezeu ridicând brațul drept și amenințându-i cu privire teribilă. În acest moment, sfântul Dominic a început să recite Rozarul și împreună cu el tot poporul adunat în catedrală. Pe măsură ce se rugau furtuna se potolea, până când a încetat complet.

Cu altă ocazie, sfântul Dominic ținea o predică în Notre-Dame din Paris în sărbătoarea sfântului Ioan Botezătorul. Pregătise cu grijă omilia sa, însă înainte de a o rosti s-a rugat cu fervoare Rozarul și atunci Preasfânta Fecioară i-a apărut și i-a spus: "Predica ta e bună, însă aceasta pe care ți-o dau este mai bună!", și i-a dat una care se referea la evlavia față de Sfântul

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

Rozariu și cât de mult era plăcută lui Dumnezeu și Fecioarei.

Mult timp populația a recitat cu evlavie Rozarul. Totuși, după ce au trecut 100 de ani de la moartea acestui mare sfânt, Rozariul a început să fie uitat. În 1349 a fost o teribilă epidemie în Spania care a devastat țara, căreia i-au dat titlul de moarte neagră. Cu această ocazie, Stăpâna Noastră a avut condescendența de a apare, împreună cu Fiul său divin și cu sfântul Dominic, fratelui Alano de la Roche, pe atunci superior al dominicanilor în aceeași provincie unde s-a născut evlavia față de Sfântul Rozariu. În această apariție Fecioara Maria cerea ca fratele Alano să facă se reînvie evlavia față de Psaltirea sa.

Imediat părintele Alano, împreună cu ceilalți frați dominicani, a început să lucreze la răspândirea acestei puternice devoțiuni, care îi place atât de mult Preasfintei Fecioare. Cu el, Rozariu a luat forma pe care o are astăzi, împărțit în decade și contemplând misterele vieții lui Isus și a Mariei. Începând de atunci această devoțiune s-a extins la toată Biserica.

Luna Octombrie

Marea Lepanto! O imensă bătălie între catolici și turci este în desfășurare. Ciocnirea corăbiilor amintește de conflagrația finală, când bolta cerească se va înfășura ca un pergament. Era ziua de 7 octombrie

1571. Dacă pierdeau catolicii bătălia, creștinătatea ar fi fost scufundată de hoardele lui Mahomed. Religia catolică ar fi dispărut pentru totdeauna.

La multe mile distanță, în Roma, sfântul Pius al V-lea implora ajutorul divin, prin mijlocirea Maicii Bisericii. Inspirat, Sfântul Părinte Papa a cerut poporului roman ca să se roage Rozarul pentru victoria fraților lor.

La un moment dat, în timp ce se ocupa de niște treburi urgente, însă cu toată atenția îndreptată spre pericolul în care se afla creștinătatea, acel venerabil bătrân a întrerupt treburile brusc și se îndreaptă spre fereastră. Cei din jur rămân perplecși, nu înțeleg atitudinea. Domnește tăcerea pentru un scurt timp, ruptă de afirmația și mai misterioasă a Pontifului: învingem la Lepanto!

Trimite să-i adune pe credincioși și să pregătească această comemorare pentru victoria miraculoasă a lui Ioan de Austria, comandantul flotei. O procesiune solemnă are loc pe străzile cetății eterne. Câteva zile mai târziu, sosesc emisarii armatei aducând vestea vestită deja înainte de îngerii. Puțin după aceea era instituită sărbătoarea Stăpânei Noastre a Victoriilor în ziua de 7 octombrie.

Un an mai târziu, Grigore al XIII-lea a schimbat numele pentru sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria a

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

Rozarului și a stabilit ca să fie celebrată în prima duminică din octombrie (ziua în care a avut loc victoria de la Lepanto). Actualmente sărbătoarea este celebrată în ziua de 7 octombrie.

După luna mai, luna florilor și a miresemelor, care ne îndeamnă să medităm frumusețea Fecioarei Maria, o altă lună consacrată Ei, este luna octombrie, lună bogată în roade, închinată sfântului Rozar. Este timpul în care câmpiile ne cheamă, timpul în care avem bucuria să adunăm recolta, în sfârșit este timpul coloritului intens al naturii, al strigătelor de bucurie și cânt sub cerul senin de toamnă, este timpul dorinței de muncă.

Luna octombrie aduce însă și o dulce chemare la viața spirituală, la rugăciune. Luna Rozarului, foarte iubită de cei devotați Fecioarei Maria, se practică cu o particulară evlavie.

După ce Preacurata a apărut la Lourdes cu Rozarul în mână, mereu s-a repetat: “Dumnezeu vrea să salveze omenirea prin rugăciunea Rozarului”. Preoții Dominicani au consfințit Fecioarei Maria, luna octombrie.

În anul 1868, papa Pius al IX-lea a aprobat devoțiunea care se practică în această lună și a adăugat acesteia multe indulgențe. Această lună ocupă un loc privilegiat între practicile creștine.

Pr. Vasile-Traian DOBRATĂ

SPRE NEMĂRGINIRE

Zile și nopți

Se succed grăbite

Anotimpuri grupate în ani

Își dau întâlnire

În nemărginire

Și mă poartă cu ele

Mai aproape de soare

Aproape de stele

Aproape de pace, de iubire

De desăvârșire.

Isuse, mă poartă spre Tine.

Silvia PANTIȘ

Un Rozar Sfânt - clipe de har

E o după-amiază însorită de toamnă, 9 octombrie, Jubileul Marian în Anul Milostivirii Divine. Poarta Sfântă a Catedralei „Sfântul Nicolae”, frumos împodobită cu trandafiri roz și albi, cu brad și iederă, ne cheamă.

Credincioșii se adună încet, încet... Predomină albastrul Mariei, eșarfe albastre, Medalia miraculoasă cu panglică albastră. E sărbătoare mariană!

Ne întâmpină părintele paroh pr. Ovidiu Duma, îndrumătorii spirituali pr. Traian Dobrotă, pr. Mihai Tegzeș și grupul de seminariști. Preasfințitul Virgil Bercea e alături de noi, ca întotdeauna. Rostim “Crezul”, “Tatăl nostru” și “Născătoarea de Dumnezeu”, apoi intonăm Imnul marian “Sub steagul Tău, Marie”.

Intrăm în Catedrală cu emoția primei zile marianiste. Fecioara Maria ne așteaptă în fața altarului între trandafiri roz și albi, lângă steagul marian. Preasfințitul Virgil Bercea îngenunchează, conduce Rozarul; un Rozar profund și sobru care ne amintește de cel al Sfântului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea. E un Rozar cu încărcătură sentimentală, care face legătura între trecut și prezent, un Rozar “model” pentru viitorime, un Rozar care te înalță, un Rozar unic, un Rozar de suflet pentru suflete. E un Rozar în care ne întâlnim cu toții prin emoție și iubirea pentru Sfânta Fecioară Maria, un Rozar făcut cu inima. E un Rozar

sfânt-clipe de har. Apoi Preasfințitul Virgil Bercea ne vorbește despre rolul Rozarului în viața noastră. Sunt încă sub emoția clipelor de har...

Începe Sfânta Liturghie a tinerilor. Ne rugăm împreună. La sfârșitul Liturghiei, marianiștii și marianistele își reînnoiesc Consfințirea la Inima Neprihănită a Mariei. Tinerii rostesc și ei o frumoasă rugăciune de consacrare. Vârstele se întâlnesc prin credință și iubire. Cât de înălțător este! Catedrala toată este în lumină.

E bucuria iubirii!

Victoria NEGREA

Episcopii catolici îl invită pe Papa Francisc în România

Exprimând dorința legitimă a creștinilor catolici din România, și nu numai a lor, episcopii catolici din țara noastră au decis să îl invite pe Sfântul Părinte Papa Francisc de a vizita România. Venirea Papei în țara noastră va putea fi, fără îndoială, o mărturie a grijii părintești a Urmașului Sfântului Petru pentru binele poporului nostru, care poartă Roma în nume și latinitatea în spirit.

Invitația adresată Papei Francisc de a vizita România, analiza diferitelor aspecte ale vieții bisericești și indicarea unor inițiative comune ale Bisericii locale - inclusiv în contextul încheierii Anului Sfânt al Milostivirii - sunt câteva dintre subiectele care s-au aflat în centrul discuțiilor episcopilor romano-catolici și greco-catolici din România, reuniți la Oradea în perioada 26-28 septembrie 2016, în sesiune plenară de toamnă a Conferinței Episcopilor catolici din România (CER). Lucrările au fost găzduite de Episcopia Romano-Catolică de Oradea. La deschiderea lucrărilor a participat și Excelența Sa Mons. Miguel Maury Buendía, Nunțiu Apostolic în România, care a transmis mulțumirile pentru colecta făcută, la inițiativa Sfântului Părinte Papa Francisc, pentru Ucraina.

În plenul lucrărilor, episcopii au discutat și despre Olimpiada națională de religie catolică ce se va ține la Timișoara în 2017, subliniind, de asemenea, și necesitatea unei coordonări naționale

a educației catolice; au abordat aspecte canonice, ecumenice, economice etc; au dat o declarație cu privire la alegerile parlamentare din 11 decembrie 2016, în care îi îndeamnă pe credincioșii catolici și pe toți oamenii de bună credință să participe la vot deoarece „cetățenii catolici au datoria morală de a-și exercita cu responsabilitate drepturile cetățenești și de a participa la viața politică”.

Punând în practică faptele de milostenie, episcopii au vizitat centrul diecezan Caritas și Căminul de bătrâni „Sfânta Elisabeta”, unde s-au întâlnit cu persoanele vârstnice din acest cămin și cu angajații și s-au rugat la mormântul răposatului episcop Tempfli József.

Episcopii au vizitat Cetatea Oradiei și s-au rugat pe pragul primei catedrale catolice ridicate de Sfântul Ladislau acum aproape o mie de ani, recent descoperite de arheologi, iar apoi au celebrat Sfânta Liturghie în biserica din cetate. În ultima zi au celebrat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în rit greco-catolic în biserica seminarului din Oradea.

S-a stabilit ca următoarea sesiune ordinară a Conferinței Episcopilor catolici din România să se desfășoare la Cluj-Napoca, la sediul Episcopiei Greco-Catolice Cluj-Gherla, în perioada 3-5 mai 2017.

Secretar general
Pr. Francisc Ungureanu

Papa Ioan Paul al II-lea și mass media (II)

Din prima zi a pontificatului său, Papa Ioan Paul al II-lea a realizat o alianță creatoare cu mass-media, în intenția de a-i fi de ajutor în îndeplinirea misiunii și pentru a face cunoscut lumii creștinismul și fiecare moment semnificativ din viața Bisericii.

Foarte curând după alegere a avut prima întâlnire cu ziariștii, o întâlnire bogată în dialoguri și replici, în promisiuni și speranțe. De atunci, mass-media l-a urmat în toate acțiunile, în lumea toată, oriunde trebuia să fie auzit numele lui Cristos, apărată și întărită credința, renăscut curajul. Mesajul „Nu vă fie frică, deschideți-I porțile lui Isus!” era mereu reluat și, într-o diversitate de forme, lega Răsăritul de Apus, acoperea fața pământului, trezea conștiințele.

Ziariștilor le-a trebuit un timp până să se obișnuiască cu stilul de comunicare al Papei, cu improvizațiile imediate, cu glumele spontane.

Abia devenit Papă, a mers la Assisi pentru a se ruga la mormântul Sf. Francisc, patronal Italiei. Din mulțime s-a auzit un strigăt: „Trăiască Biserica Tăcerii! - strigăt în care ne recunoșteam și noi, sau mai ales noi, Biserica Greco-Catolică

- Și imediat a intervenit replica Papei: „Nu mai există Biserica Tăcerii, pentru că ea vorbește prin intermediul Papei!” Nu a trebuit timp ca întâmplarea să facă înconjurul lumii.

Zborul Roma- Santo Dominigo, prima călătorie a Papei în afara Italiei, la 27 ianuarie 1979, înscrie debutul interviurilor Papei.

În avion, Papa Ioan Paul al II-lea se oferă să primească întrebări și răspunde, creând un gen jurnalistic care nu exista. Era ceva cu totul nou și acest nou i-a surprins pe jurnaliști.

Mass-media a fost folosită de Vatican, Papa Paul al VI-lea călătorea cu ziariști la bordul avionului, transmitea mesaje radiodifuzate de Crăciun și de Paști, aproba transmiterea directă a serviciilor religioase, și totuși, cu Ioan Paul al II-lea era altfel. Acest nou îl întâlnim în relatarea unui jurnalist: „Poate că Papa apăruse doar pentru a ne saluta, după cum îi stătea în obicei și lui Paul al VI-lea. Oricum, l-am întrebat pe nepregătite dacă are intenția să viziteze Statele Unite și, spre imensa mea surprindere, mi-a răspuns imediat și cu cea mai mare franchețe. <Cred că va fi necesar>, a spus în engleză, cu

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

un puternic accent străin: <Rămâne doar să stabilim data>. Întrebarea mea a servit pentru a sparge gheața și în scurt timp toți au început să-i adreseze Papei întrebări delicate și complexe, obținând de la el răspunsuri clare și concise” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła” - omul sfârșitului de mileniu -, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, p.98).

Prima călătorie a Papei Ioan Paul al II-lea în Polonia, în iunie 1979, este o dovadă de dimensiunea pe care mass-media o poate da evenimentelor: întoarcerea Papei în patria sa a avut o dimensiune mondială.

Interviurile Papei arată că nu există restricții la întrebări, răspundea la toate, uneori chiar improvizând, și făcea acest lucru pentru că avea încredere în mass-media.

Papa Ioan Paul al II-lea a fost „un Papă al gestului și al prezenței, fizice și mediatice, mai mult decât al cuvântului; și al cuvântului improvizat și personal, mai mult decât al celui scris și al documentului”, și această preferință i-a permis să ajungă la un număr imens de oameni, credincioși și necredincioși, dar care l-au iubit cu adevărat. Aceștia i-au înțeles mesajul: „Misiunea Bisericii este să facă cunoscut tuturor Evanghelia iubirii lui Dumnezeu, a iubirii față de aproapele, a iertării, a comuniunii fraterne dintre oameni” - Ioan Paul al II-lea. (va urma)

Să ne rugă împreună

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu nevoie să alergăm noi păcătoșii și umiliții și să cădem strigând întru pocăință dintru adâncul sufletului: Stăpână, ajută îndurându-te spre noi. Grăbește că pierim de mulțimea păcatelor. Nu întoarce pe servii tăi deșerți, că numai pe tine nădejde te-am câștigat.

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a grăi puterile tale noi nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi mântuit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acuma liberi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, pentru că tu mântuiești pe servii tăi pururea din toate nevoile. Amin.

„Paraclisul Maicii Domnului”

RUGĂCIUNEA

Fiecare rugăciune
E un răspuns al credinței
Și un pas spre Dumnezeu.
Fiecare rugăciune
E un suflu de viață
Și pace primită.
Fiecare rugăciune
E un zâmbet spre soare
Și o străfulgerare de lumină.
Fiecare rugăciune
E un val de iubire
Și încredere sfântă.

Sub cerul senin sau cu nori,
Zilnic, prin labirintul vieții
Ne croim drumuri noi.
Prin locuri știute sau uitate,
Prin locuri străine neexplorate.
Înaintăm cu pași mărunți
Sau în salturi, pe care ne străduim
Să le facem în Înalturi.
O mulțime de clipe comune și banale,
Clipe fără rugăciune,
Intră în viața noastră nestingherite.
Clipe de îndoială, clipe de rătăcire
Ne fură, Doamne, din timpul
Înaintării spre Tine.
Fiecare zi e un dar spre veșnicie.
De ce să irosim milioane de clipe?

Clipele comune sunt rivalele clipelor de aur.
În locul clipelor banale
Ne surâd clipe trăite în Domnul,
Clipe de fericire negrăită
Pe care doar glasul inimii le poate descrie.

Fiecare rugăciune
E un val de iubire
Și încredere sfântă.
Fiecare rugăciune
E un zâmbet spre soare
Și o străfulgerare de lumină.
Fiecare rugăciune
E un suflu de viață
Și pace primită.
Fiecare rugăciune
E un răspuns al credinței
Și un pas spre Dumnezeu.

Silvia PANTIȘ

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ
Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN
Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)